

bør Staten være akkurat lige saa imødekomende til den ene Side som til den anden, der maa ikke være Tale om at gøre nogen som helst Forskel. Men efter de Oplysninger, der foreligge, synes der ikke at være nogen Trang til Udvidelse af Toggangen paa København—Ballerup Routen. For Tiden gaar der Tog fra Ballerup om Morgenen Kl. 5,5 med Ankomst til København Kl. 5,42. Dette Tog medfører gennemsnitlig kun 30 rejsende. Fra København afgaar der Tog Kl. 6,15 Eftermiddag med Ankomst til Ballerup Kl. 6,57. Det er det stærkest benyttede Tog paa Frederikssundbanen, det medfører gennemsnitlig 300 rejsende. De øvrige Tog paa Frederikssundbanen have i Gennemsnit 100—200 rejsende. Det ser saaledes ikke ud til, at denne Route endnu er særlig stærkt benyttet, i alt Fald ikke saa stærkt, at det vil være nødvendigt at gennemføre flere Tog paa den. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at hvis der skulde vise sig Trang til en Udvidelse af denne Route, vil det være mig kært at medvirke til, at Trangen kan blive imødekommen.

Den ærede Ordfører fremdrog det under Punkt 3 nævnte Samraad angaaende Forhøjelse af Lønninger for maanedslønnede Ledvogtere, som tidligere have været ansatte ved det sjællandske Jernbaneselskab. Af disse er der 31 tilbage. Ligesom det øvrige Personale i Gruppe B. fik de Lønningsforbedring fra 1. April 1908. Ligeledes have de tidligere, fra 1. April 1904, faaet Lønningsforbedring. Statsbanerne have tidligere tilbudt disse Ledvogtere, at de kunde gaa over til Dagløn, saa at de bleve ligestillede med andre Ledvogtere paa Stedet, og dette Tilbud er man fra Statsbanernes Side villig til atter at stille. At imødekomme det Andragende, som ligger til Grund for det af det ærede Medlem forlangte Samraad, og som gaar ud paa at fastsætte Maanedslønnen til 30 Gange Daglønnen for daglønnede Ledvogtere paa det paagældende Sted, vilde føre til Forhold, som vilde være meget uretfærdige, idet det vilde favorisere enkelte, medens det stillede andre daarligere, end de ere stillede i Øjeblikket. I København vilde det, efter hvad der er oplyst for mig, betyde, at de Ledvogtere, som der her er Tale om, vilde faa en Lønforhøjelse af godt og vel 400 Kr. om Aaret, medens de ude paa Landet, hvor Daglønnen er mindre, vilde faa en Nedgang i deres Aarsløn paa omtrent 60 Kr., maaske op til 90 Kr. Det siger sig selv, at det vilde være en stor Uretfærdighed, og det forekommer mig, at alene af dette

Hensyn kan der ikke være Tale om, at man gaar til at imødekomme dette Krav.

Under Punkt 4 er omtalt et Samraad angaaende Statsbanernes Kontorbudes Anciennet. Af de paagældende Kontorbude er der vistnok kun en 4—5 tilbage, og disse ere behandlede i Overensstemmelse med Lønningslovene. De gik over fra en lavere til en højere Lønningsklasse og fik der en lille Fordel, men de mistede den Anciennet, som de havde erhvervet under de tidligere Forhold. Nu har det vistnok for de fires Vedkommende ikke saa meget at sige, idet den Anciennet, de have erhvervet, ikke er ret stor. Men det er blevet mig sagt, at for den enes Vedkommende har det nogen Betydning, idet han, da Overgangen skete, havde erhvervet en ret betydelig Anciennet. Men disse Kontorbude ere blevne behandlede aldeles lovmæssigt, og det forekommer mig da, at der ikke i Øjeblikket er noget at gøre ved deres Forhold. Derimod kunde jeg tænke mig, at hvis Spørgsmaalet kommer frem ved Ansættelsen af den vedkommendes Pension, kunde der blive Anledning for Rigsdagen til at overveje, om man ikke for dette Buds.Vedkommende, der havde mistet den store Del af Ancienneteten, kunde give ham den Anciennetetsgrad, som man da kunde finde rimelig efter et liberalt Hensyn.

Saa nævnes der under Punkt 5 et Samraad om 14 Dages Ferie for Remisearbejderne. Selvfølgelig vil jeg gerne unde dem denne Ferie, men der maa saa en betydelig Bevilling til for at skaffe den Afløsning i Tjenesten, som bliver nødvendig. Det vil koste henvend 10,000 Kr. Der kunde ogsaa være Tale om at gaa en anden Vej, som i og for sig maatte kunne synes rimelig. Naar man nemlig sammenligner Remisearbejdernes Forhold med Værkstedarbejdernes, viser det sig, at Værkstedarbejderne have nogle flere Fridage end Remisearbejderne. Den rimeligste Ordning af dette Forhold vilde i Virkeligheden være, at man ikke rørte ved Spørgsmaalet om Ferie, men lod denne vedblive at være ens for dem alle og gav Remisearbejderne nogle flere Fridage. Men her støder man straks paa den Vanskelighed, at det vil medføre en meget betydelig Udgift for Statskassen, langt ud over den Udgift, som 14 Dages Ferien vilde medføre. Og alene af den Grund vil det vel ikke være muligt at gaa den Vej, som i og for sig var den rimeligste. Men vil Rigsdagen gaa med til en saadan Bevilling for at yde Remisearbejderne nogen Erstatning for de forholdsvis faa